

ביאור בדרך אפשר

1 נאמר בפרשת השבוע, פרשת אמור, כי הקדוש-ברוך-הוא אומר:
 2 וְנִקְדַּשְׁתִּי אֲנִי אֶתְקַדֵּשׁ בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל גו',¹ וְיָדוּעַ הַדְּרוֹשׁ
 3 עַל פְּסוּק זֶה בְּלִקְוֵי תוֹרָה' ספר מאמרים של אדמו"ר הזקן על
 4 פרשיות התורה בחומשים ויקרא, במדבר, דברים (ושיר השירים) המהווה
 5 המשך לספר 'תורה אור' בו באו
 6 המאמרים לפרשיות התורה בחומשים
 7 בראשית ושמות (ומגילת אסתר) ר'יש
 8 ראש, התחלת פְּרָשְׁתָנוּ² פרשת
 9 השבוע, פרשת אמור (הַחֲסִידִי'שֶׁע
 10 פְּרִיָּשָׁה הפרשה החסידי, כפי
 11 שמקובל לקרוא למאמרים ב'תורה אור'
 12 וב'לקוטי תורה' על פרשיות התורה),
 13 שְׁמַדִּיק שֶׁם אדמו"ר הזקן כְּמָה
 14 דְיוֹקִים המבוססים על דיוקי לשון
 15 ותוכן בְּפִסּוּק זֶה, שאלה אחת היא
 16 מַהוּ לְשׁוֹן "תוֹךְ", מה משמעות
 17 האמירה שהקדוש-ברוך-הוא יתקדש
 18 'בתוך' בני ישראל ולא נאמר 'ונקדשתי
 19 בבני ישראל' וְגַם לשון הכתוב כאן
 20 'ונקדשתי' מעוררת שאלה מַה
 21 המשמעות שְׁפָתוֹב בתורה בְּנִזִיר
 22 שקיבל על עצמו לא להסתפר ולא
 23 לשנות יין ולא להיטמא גַם-כֵּן
 24 לְשׁוֹן "קְדוֹשׁ", כְּמוֹ שְׁפָתוֹב³
 25 קָדַשׁ יִהְיֶה גְדֹל פְּרַע גו', ויש
 26 להבין את עניין הקדושה האמור בניזיר
 27 ואת עניין הקדושה האמור כאן בפסוק
 28 'ונקדשתי' וְעוֹד דְיוֹקִים מדייק
 29 אדמו"ר הזקן במאמר זה בליקוטי
 30 תורה'.
 31 וְנִקְדַּת הַבְּאוּר בְּזָה, דְּמָזָה
 32 שְׁפָתוֹב "וְנִקְדַּשְׁתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי
 33 יִשְׂרָאֵל" והכתוב מדייק ואומר שה'
 34 יתקדש 'בתוך' בני ישראל, מוֹבֵן
 35 שְׁהַמְשַׁכַּת השראת וגילוי
 36 הַקְּדוּשָׁה של הקדוש-ברוך-הוא
 37 בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הִיא עַל-יְדֵי
 38 בְּנֵי יִשְׂרָאֵל⁴, שהם הגורמים
 39 ופועלים את המשכת והתגלות
 40 הקדושה בתוכם שְׁלִכָן כתוצאה
 41 ממעשיהם ופועלהם נִמְשַׁכַּת "בְּתוֹכָם", וְזֶהוּ הפעולה שגורמת את
 42 המשכת הקדושה "בתוכם", בתוך בני ישראל, עַל-יְדֵי אֲמִירַת קְדוּשָׁה
 43 שְׁיִשְׂרָאֵל אֲוֹמְרִים⁵ בכרכות קריאת שמע בתפלת שחרית את לשון

ביאור בדרך אפשר

הכתוב בישיעהו קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ ה' צְבָאוֹת מְלֵא כָל הָאָרֶץ
 44 כְּבוֹדוֹ⁶, וְנוֹסֵף לָזֶה מַלְבַּד אֲמִירַת 'קְדוֹשׁ' שְׁלוֹשׁ פְּעָמִים יִשְׁנֹו עֲנִיָן
 45 רְבִיעִי שְׁבִי יִשְׂרָאֵל אֲוֹמְרִים וּפּוֹעֵלִים, כְּמוֹ שְׁמַמְשִׁיכִים לֹאמְרֵי⁵
 46 בברכה זו "וְהָאֹפְנִים וְחַיּוֹת הַקְּדוֹשׁ מְלֵאכִים שׁוֹנִים בְּדִרְגוֹת שׁוֹנוֹת
 47 הַנְּקָאִים 'אֹפְנִים' וְחַיּוֹת הַקְּדוֹשׁ'
 48 בְּרַעַשׁ גְּדוֹל מִתְנַשְׂאִים לְעַמַּת
 49 הַשְּׂרָפִים שֶׁהֵם הָאֲוֹמְרִים 'קְדוֹשׁ',
 50 קְדוֹשׁ, קְדוֹשׁ' (כאמור בפסוקים
 51 הַקְּדוּמִים באותו עֲנִיָן של המרכבה
 52 העליונה שראה ישעיהו, 'שרפים
 53 עומדים ממעל לך) לְעַמְתָּם לעומת
 54 הַשְּׂרָפִים, הָאֹפְנִים וְחַיּוֹת הַקְּדוֹשׁ
 55 מְשַׁבְּחִים וְאֲוֹמְרִים, בְּרוּךְ
 56 כְּבוֹד ה' מִמְּקוֹמוֹ⁷, שְׁזָהוּ
 57 עֲנִיָן רְבִיעִי נוסף על אמירת 'קְדוֹשׁ',
 58 קְדוֹשׁ, קְדוֹשׁ' שְׁלוֹשׁ פְּעָמִים על ידי
 59 הַשְּׂרָפִים.
 60 וְעֲנִיָן זֶה אֲמִירַת 'קְדוֹשׁ, קְדוֹשׁ',
 61 קְדוֹשׁ... מְלוֹא כֹל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ'
 62 והמענה 'ברוך כבוד ה' ממקומו' הוּא
 63 בְּכָל־לוֹת עֲבוֹדַת הָאֱדָם,
 64 וּבִפְרָטִיּוֹת יוֹתֵר הוּא בְּקוֹ
 65 הַ"עֲבוֹדָה" שֶׁבְּעֲבוֹדַת הָאֱדָם,
 66 שְׁכַדְּבֵי חֲכִמֵינוּ ז"ל בַּפְּרָקִי אֲבוֹת
 67 מוֹרַכְבַּת מְשֻׁלוּשָׁה דְּבָרִים תוֹרָה, עֲבוֹדָה
 68 (תְּפִילָה) וְגַמְלִלוֹת חֲסִדִים (מִצְוּוֹת)
 69 וְכַמְאֵר חֲכִמֵינוּ ז"ל בַּגְּמָרָא, עַל
 70 הַכְּתוּב בַּקְּרִיאַת שְׁמַע 'לְעַבְדוֹ כֹּל
 71 לְבַבְכֶם, אִיזוּהִי עֲבוֹדָה שְׁבֻלָב
 72 זו תְּפִלָּה⁸, וְלִכְּנֹן מֵאַחַר שֶׁאֲמִירָה
 73 זו הִיא הַתּוֹכֵן שֶׁל עֲנִיָן הַתְּפִילָה
 74 אֲוֹמְרִים בְּתְּפִלַּת כָּל יוֹם שְׁלֹשׁ
 75 פְּעָמִים "קְדוֹשׁ", וְאַחַר-כֵּן
 76 "בְּרוּךְ כְּבוֹד ה' מִמְּקוֹמוֹ",
 77 כְּפִי שְׁמַמְשִׁיךְ וּמְבַאֵר.
 78 וְהָעֲנִיָן הוּא, דְּהִנֵּה לְמַעְלָה
 79 בְּדִרְגָה גְּבוּהָה יוֹתֵר מִבְּחִינַת
 80 'קְדוֹשׁ' וְשֶׁל בְּחִינַת 'קָדַשׁ'⁴,
 81 קְדוֹשׁ מְלָה בְּגִרְמִיָה⁹, מִילָה
 82 בְּפָנֵי עֲצֻמָה שֶׁהוּא קְדוּשָׁה נְעִלִית
 83 יוֹתֵר, מְבַדֵּל וּמְפָרֵשׁ לְגַמְרֵי מִבְּחִינַת הַמְשַׁכָּה וְנַעֲלָה מְכַדֵּל לִדְרַת
 84 וְלַהֲתַגְלוֹת. כְּלוֹמֵר "קְדוֹשׁ" פִּירוּשׁוֹ דָּבָר שְׁנִמְשַׁכָּה עֲלָיו קְדוּשָׁה, אֲךָ אֵין הוּא
 85 עֲצִמִיּוֹת הַקְּדוּשָׁה. וְאֵילוֹ "קְדוֹשׁ" מְשַׁמְעוֹ שֶׁהוּא עֲצֻמָה הַקְּדוּשָׁה.
 86

בס"ד. שבת פרשת אמור, כ'
אייר ה'תשמ"ח.
(הנחה בלתי מוגה)

וְנִקְדַּשְׁתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל גו'¹, וְיָדוּעַ הַדְּרוֹשׁ
 עַל פְּסוּק זֶה בְּלִקְוֵי תוֹרָה' רִישׁ
 פְּרָשְׁתָנוּ² (הַחֲסִידִי'שֶׁע פְּרִיָּשָׁה), שְׁמַדִּיק שֶׁם כְּמָה
 דְיוֹקִים בְּפִסּוּק זֶה, מַהוּ לְשׁוֹן "תוֹךְ", וְגַם מַה
 שְׁפָתוֹב בְּנִזִיר גַם-כֵּן לְשׁוֹן "קְדוֹשׁ", כְּמוֹ
 שְׁפָתוֹב³ קָדַשׁ יִהְיֶה גְדֹל פְּרַע גו', וְעוֹד דְיוֹקִים.
 וְנִקְדַּת הַבְּאוּר בְּזָה, דְּמָזָה שְׁפָתוֹב "וְנִקְדַּשְׁתִּי
 בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" מוֹבֵן שְׁהַמְשַׁכַּת
 הַקְּדוּשָׁה בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הִיא עַל-יְדֵי בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל⁴, שְׁלִכָן נִמְשַׁכַּת "בְּתוֹכָם", וְזֶהוּ עַל-יְדֵי
 אֲמִירַת קְדוּשָׁה שְׁיִשְׂרָאֵל אֲוֹמְרִים⁵ קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ
 12 קְדוֹשׁ ה' צְבָאוֹת מְלֵא כָל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ⁶, וְנוֹסֵף
 13 לָזֶה יִשְׁנֹו עֲנִיָן רְבִיעִי, כְּמוֹ שְׁמַמְשִׁיכִים לֹאמְרֵי⁵
 14 "וְהָאֹפְנִים וְחַיּוֹת הַקְּדוֹשׁ בְּרַעַשׁ גְּדוֹל מִתְנַשְׂאִים
 15 לְעַמַּת הַשְּׂרָפִים לְעַמְתָּם מְשַׁבְּחִים וְאֲוֹמְרִים,
 16 בְּרוּךְ כְּבוֹד ה' מִמְּקוֹמוֹ⁷, שְׁזָהוּ עֲנִיָן רְבִיעִי.
 17 וְעֲנִיָן זֶה הוּא בְּכָל־לוֹת עֲבוֹדַת הָאֱדָם, וּבִפְרָטִיּוֹת
 18 הוּא בְּקוֹ הַ"עֲבוֹדָה" שֶׁבְּעֲבוֹדַת הָאֱדָם, אִיזוּהִי
 19 עֲבוֹדָה שְׁבֻלָב זו תְּפִלָּה⁸, וְלִכְּנֹן אֲוֹמְרִים בְּתְּפִלַּת
 20 כָּל יוֹם שְׁלֹשׁ פְּעָמִים "קְדוֹשׁ", וְאַחַר-כֵּן "בְּרוּךְ
 כְּבוֹד ה' מִמְּקוֹמוֹ".

(1) פרשתנו (אמור) כב, לב. (2) לא, א ואילך. (3) נשא ו, ה. (4) ראה לקו"ת שם לב, ג. (5) בברכת יוצר. (6) ישעי' ו, ג. (7) יחזקאל ג, יב. (8) תענית ב, א. (9) זח"ג צד, א.

ונקדשתי בתוך בני ישראל גו'

ביאור בדרך אפשר

1 וְתָכֵן עֲבוֹדַת הָאֱדָם הוּא לְהַמְשִׁיךְ בַּחֲנִינֵי 'קִדְשׁ הָעֲלִיּוֹן'
 2 שְׁלֹמֶעֱלָה מִכָּל הָעֲנִינִים, וּמִצַּד עֲצֻמוֹ הוּא לְמַעַל מְלֵהוּיֹת נִמְשָׁךְ
 3 וּמִתְגַּלָּה לְמֹטָה, שְׁיִמְשָׁךְ יוֹרֵד וּיִתְגַּלָּה בַּבְּחִינֵי שְׁלֹשׁ קִדְשוֹת הַנִּזְכָּרִים,
 4 וְעַד כִּדֵּי כִךְ שְׁיִמְשָׁךְ לֹא רָק בְּשֹׁלוֹשׁ הַבְּחִינֹת שֶׁל "קִדּוּשׁ" אֲלָא יוֹרֵד
 5 וְיוֹמְשָׁךְ וּיִתְגַּלָּה גַם לְמֹטָה יוֹתֵר

בַּבְּחִינָה הַרְבִּיעִית, "בְּרוּךְ

6 בְּבוֹד ה' מִמְּקוֹמוֹ" שֶׁהִיא עֲנִיין
 7 נִמְוָךְ יוֹתֵר אֲפִילוֹ מִ"קִדּוּשׁ".
 8 וְכִמוֹ שֶׁהוּא בְּעֲנֵן הַמוֹעֲדִים
 9 (שְׁבַפְרָשְׁתָּנוּ¹⁰ הַנּוֹכְרִים
 10 בְּפִרְשַׁת הַשְּׁבוּעוֹ, פִּרְשַׁת אֲמוֹר),
 11 שְׁיִשְׁנוּ עֲנֵן הַשְּׁבֹת קִדּוּשָׁה נְעִלִית

12 בְּיוֹתֵר שֶׁהוּא בַּחֲנִינֵי "קִדְשׁ"
 13 מְלָה בְּגִרְמִיָּה⁹, כְּלוּמֹר, עֲנִיין
 14 שֶׁהוּא עֲצֻמוֹ קִדּוּשׁ וְהַשְּׁבֹת נִקְרָאת
 15 שְׁבֹת-קִדְשׁ, וְעֲבוֹדַת הָאֱדָם
 16 הִיא לְהַמְשִׁיךְ 'קִדְשׁ' זֶה
 17 הַקִּדּוּשָׁה הַנְּעִלִית שֶׁל הַשְּׁבֹת, לְמֹטָה,
 18 לְדִרְגוֹת נִמְוֹכוֹת יוֹתֵר שְׁלִפְנוֹ הַצִּיּוּי
 19 עַל הַשְּׁבֹת נִאֲמָר לְפָנָי הַצִּיּוּי עַל
 20 כָּל הָרְגָלִים, חַג הַפֶּסַח, חַג
 21 הַשְּׁבוּעוֹת וְחַג הַסּוֹכוֹת וְהָרְגָלִים
 22 נִקְרָאִים רַק "מִקְרָאֵי
 23 קִדְשׁ"¹¹, יָמִים שֶׁבָּהֶם 'קוֹרְאִים'
 24 לְקִדּוּשָׁה עֲצֻמָּה, קִדּוּשַׁת הַשְּׁבֹת
 25 שְׁלֹמֶעֱלָה מִקִּדּוּשַׁת הַמוֹעֲדִים,
 26 וּמִמְשִׁיכִים אוֹתָהּ לְמֹטָה שְׁעֲנִינִים שֶׁל
 27 הַמוֹעֲדִים הוּא לְהַמְשִׁיךְ בַּחֲנִינֵי
 28 'קִדְשׁ' זֶה לְמֹטָה¹² בְּשֹׁלֶשׁ
 29 בְּחִינֹת, הַרְמוּזוֹת בְּשֹׁלוֹשׁ פְּעָמִים
 30 "קִדּוּשׁ" שֶׁבַפְּסוֹק הַנּוֹכֵר עַד
 31 בְּפִרְטוּת יוֹתֵר בַּבְּחִינָה
 32 הַרְבִּיעִית הַנְּרוּמָה בִּ"רוּךְ כְּבוֹד ה'
 33 מִמְּקוֹמוֹ", כֹּאמֹר לְעִיל, וְכַמְבָּאָר
 34 בְּכִמָּה מְקוֹמוֹת בְּקַבְלָה וְחִסְדוֹת

35 בְּמַעְלַת הָרָגֶל הַרְבִּיעִית שֶׁל הַמְרַבְּכָה - לְגַבֵּי מִסְפָּר
 36 שְׁלֹשׁ¹³.
 37 וְכִפִּי שֶׁמְבַאֵר הַרְבִּיעִי גַם בַּהֲתוּעֵדוֹת זוֹ, שֶׁל שְׁבֹת פִּרְשַׁת אֲמוֹר תַּשְׁמ"ח, שְׁאוּמֹנִם
 38 הָעוֹלָם עוֹמֵד "עַל שְׁלוֹשָׁה דְבָרִים", אֲבָל הַשְּׁלֵמוֹת הֵיא דוֹקָא בְּמִסְפָּר אַרְבַּע,
 39 כְּפִי שֶׁמְרוּמוֹ בְּאוֹת ד' שֶׁל הַמִּילָה "אֲחָד", וְכִמוֹ בְּאַרְבַּעַת הָעוֹלָמוֹת אֲצִילוֹת-
 40 בְּרִיאָה יְצִירָה-עֵשִׂי שֶׁהַשְּׁלֵמוֹת הֵיא כֹּאשֶׁר יִשְׁנָה גַם בַּחֲנִינֵי הָעֵשִׂיָּה (הַמְקַבֵּל
 41 מִשְׁלוֹשַׁת הָעוֹלָמוֹת שְׁלֹמֶעֱלָה מִנּוֹ) וְכִמוֹ מִשֶׁל בְּכֹסֵא אוֹ שׁוֹלְחֵן גַּשְׁמִי
 42 שְׁבוּחָךְ יְכוֹל לְעַמּוֹד גַּם עַל שְׁלוֹשׁ רְגֵלִים אֲבָל שְׁלִימוֹת וְתוֹקֵף הָעֵמִידָה הֵיא

ביאור בדרך אפשר

44 דוֹקָא עַל ד' רְגֵלִים, וְכֵן בְּמִרְבְּכָה הָעֲלִיּוֹנָה שֶׁהַשְּׁלֵמוֹת שֶׁלָּה הֵיא הָרָגֶל
 45 הַרְבִּיעִית, בַּחֲנִינֵי דוד.

46 וְהִנֵּה כְּשֶׁם שֶׁהוּא בְּעֲבוֹדַת הָאֱדָם בְּפִרְטוּת, לְהַמְשִׁיךְ אֲלוֹקוֹת
 47 בְּעוֹלָם שֶׁהַכּוֹנֵה הֵיא לְהַמְשִׁיךְ גַּם אֶת שְׁלוֹשׁ הַבְּחִינֹת שֶׁל "קִדּוּשׁ" וְגַם אֶת
 48 בַּחֲנִינֵי "קִדּוּשׁ" שְׁלֹמֶעֱלָה מִהֵן, כְּמַבּוּאֵר

49 לְעִיל שֶׁהוּוֹ גַם תּוֹכֵן עֲנִיין הַתְּפִילָּה,
 50 עַל-דֶּרֶךְ-זֶה הוּא בְּכָל-לוֹת
 51 הַמְשִׁכָּה הִירִידָה וְהַתְּגַלּוֹת שֶׁל
 52 הָאֲלֹקוֹת לְמֹטָה, שֶׁהַמְשִׁכָּה
 53 מִלְּמַעַל לְמֹטָה הֵיא בְּאֶפֶן כְּזֶה
 54 שְׁנִמְשָׁךְ מִבְּחִינֵי 'קִדְשׁ'
 55 הָעֲלִיּוֹן עֲצֻמִּיּוֹת הַקִּדּוּשָׁה לְמֹטָה.
 56 וְכַתּוּבַת הַרְבֵּי הַמְּגִיד¹⁴
 57 מִמְּעוֹרֵיטֵשׁ הַיְדוּעָה עַל מִאֲמָר
 58 חֲכַמֵּינוּ ז"ל בְּפִרְקֵי אֲבוֹת "דַּע
 59 מָה לְמַעַל מִמֶּךָ"¹⁵, לְפִי
 60 פְּסוּטוֹ הַכּוֹנֵה שֶׁעַל הָאָדָם לְזַכּוֹר
 61 וְלִדְעַת אֶת הַקִּדּוּשׁ-בִּרְוֶן-הוּא הַנִּמְצָא
 62 מִעֲלֵיו וְלְפִי הַפִּירוּשׁ הַפְּנִימִי הַכּוֹנֵה
 63 שְׁכָל עֲנִינִים שְׁלֹמֶעֱלָה נִעְשִׂים
 64 וְנִפְעָלִים עַל-יְדֵי עֲבוֹדַת הָאֱדָם
 65 וְעַל הָאָדָם לְדַעַת שֶׁמָּה שֶׁנִּפְעַל
 66 וּמִתְרַשֵּׁשׁ לְמַעַל תְּלוּי בּוֹ נִעְשֶׂה עַל
 67 יְדוֹ. וְכַתִּיב¹⁶ הוּוֹ גַם הַמְשַׁמְעוֹת
 68 הַפְּנִימִית שֶׁל הַכּוֹתֵב בְּקִהֶלֶת גַּם אֶת
 69 הָעוֹלָם נִתֵּן הַקִּדּוּשׁ-בִּרְוֶן-הוּא
 70 בְּלִבָּם שֶׁל בְּנֵי הָאָדָם, שְׁכָל סֵדֵר
 71 הַהִשְׁתַּלְּשׁוֹת שֶׁל הָעוֹלָמוֹת
 72 הָעֲלִיּוֹנִים שֶׁהַתְּהוּוֹתָם וְהַמְשַׁכָּת
 73 הָאוֹר הָאֲלוּקִי בָּהֶם הֵיא בְּדֶרֶךְ שֶׁל
 74 הַשְּׁתַלְשׁוֹת הָעוֹלָמוֹת וְהַדְּרוֹגוֹת
 75 הַשְּׁנוֹת זוֹ מִזוֹ, תְּלוּי בְּלִבּוֹ שֶׁל
 76 אָדָם שֶׁעַל יְדֵי עֲבוֹדָתוֹ הַרוֹחֲנִית,
 77 נִמְשַׁכַת הָאֲלוֹקוֹת בְּכָל הָעוֹלָמוֹת
 78 הָעֲלִיּוֹנִים.

79 וְנִמְצָא מְזָה, מֵהָאֲמוֹר שֶׁהָאָדָם הוּא הַפּוֹעֵל אֶת הַמְשַׁכָּת וְהַתְּגַלּוֹת הָאוֹרוֹת
 80 הָעֲלִיּוֹנִים שְׁכֵן הוּא אֲפֵן הַהִמְשַׁכָּה בְּכָל הָעוֹלָמוֹת שְׁלֹמֶעֱלָה,
 81 שֶׁמְלַבֵּד הַהִמְשַׁכָּה שֶׁל הַבְּחִינֹת הַשְּׁנוֹת בִּ"קִדּוּשׁ" מִמְשִׁיכִים גַּם אֶת בַּחֲנִינֵי
 82 "קִדּוּשׁ", הַקִּדּוּשָׁה הָעֲצֻמִּית, וּמִמְשִׁיךְ וּמְבַאֵר בְּפִרְטוּת יוֹתֵר מֵהוּ עֲנִיין הַמְשַׁכָּת
 83 "קִדּוּשׁ" הָעֲצֻמִּי לְמֹטָה וְהִירִי לְכַאוּרָה מְדוּבָר בְּדִרְגָּה גְבוּהָה בְּיוֹתֵר שְׁלֹמֶעֱלָה
 84 מִיְרִידָה וְהַמְשַׁכָּה לְמֹטָה, וְהִנֵּנוּ שְׁבַעֲצָם מִצַּד עֲצֻם מֵהוֹתָם הָרִי
 85 הָאוֹרוֹת שְׁלֹמֶעֱלָה הֵם מְבַדְּלִים וּמְפָרְשִׁים מִכָּל הָעֲנִינִים,
 86 שְׁלֹמֶעֱלָה, הֵינּוּ עוֹלָמוֹת וְנִבְרָאִים מוֹגְבִלִים, וְצָרִיף לְהִיּוֹת הַפְּסָק

87 וְנִמְצָא מְזָה, מֵהָאֲמוֹר שֶׁהָאָדָם הוּא הַפּוֹעֵל אֶת הַמְשַׁכָּת וְהַתְּגַלּוֹת הָאוֹרוֹת
 88 הָעֲלִיּוֹנִים שְׁכֵן הוּא אֲפֵן הַהִמְשַׁכָּה בְּכָל הָעוֹלָמוֹת שְׁלֹמֶעֱלָה,
 89 שֶׁמְלַבֵּד הַהִמְשַׁכָּה שֶׁל הַבְּחִינֹת הַשְּׁנוֹת בִּ"קִדּוּשׁ" מִמְשִׁיכִים גַּם אֶת בַּחֲנִינֵי
 90 "קִדּוּשׁ", הַקִּדּוּשָׁה הָעֲצֻמִּית, וּמִמְשִׁיךְ וּמְבַאֵר בְּפִרְטוּת יוֹתֵר מֵהוּ עֲנִיין הַמְשַׁכָּת
 91 "קִדּוּשׁ" הָעֲצֻמִּי לְמֹטָה וְהִירִי לְכַאוּרָה מְדוּבָר בְּדִרְגָּה גְבוּהָה בְּיוֹתֵר שְׁלֹמֶעֱלָה
 92 מִיְרִידָה וְהַמְשַׁכָּה לְמֹטָה, וְהִנֵּנוּ שְׁבַעֲצָם מִצַּד עֲצֻם מֵהוֹתָם הָרִי
 93 הָאוֹרוֹת שְׁלֹמֶעֱלָה הֵם מְבַדְּלִים וּמְפָרְשִׁים מִכָּל הָעֲנִינִים,
 94 שְׁלֹמֶעֱלָה, הֵינּוּ עוֹלָמוֹת וְנִבְרָאִים מוֹגְבִלִים, וְצָרִיף לְהִיּוֹת הַפְּסָק

(10) כג, ב ואילך. (11) שם, ב. שם, לו. (12) ראה ס' הליקוטים - דא"ח להצ"צ ערך יום-טוב. וש"נ (13) ראה גם בשיחות לפני המאמר סט"ו. (14) לקו"א שלו סקצ"ח. או"ת שלו קיב, ב. (15) אבות פ"ב מ"א. (16) קהלת ג, יא.

ביאור בדרך אפשר

ביאור בדרך אפשר

1 ונבואים ולא שייכת לרדת ולבוא לידי גילוי למטה, ולכן ההמשכה שלה הרי
 2 היא על-ידי צמצום גדול ביותר בבחינת שְׁעָרוֹת כמו השערות
 3 שיש בהם רק חיות מועטת ומצומצמת. והרי קדשת הנזיר היא
 4 קדשה כזו שלמעלה מכל הענינים, כמו בחינת "קדוש" שמשמעו
 5 קדוש ומובדל בעצם, כי 'נזיר'
 6 הוא מלשון "נזר אלקיו על
 7 ראשו"²⁰, הינו שהוא בחינת
 8 נזר כמו כתר ועטרת ומקיף הנמצא
 9 למעלה ולא יורד ונמשך בפנימיות
 10 שלמעלה מהשתלשלות והרי
 11 בסדר השתלשלות האור נמשך
 12 מדרגה לדרגה באופן פנימי, ואף-
 13 על-פיכך למרות גודל מעלתו של
 14 "נזר אלקיו" נמשך "על ראשו",
 15 לתוך "סדר השתלשלות" שהתחלתו
 16 בראש' שזהו על-ידי בחינת
 17 שְׁעָרוֹת.
 18 ובזה יש לבאר גם-כן מה
 19 שכתב הרמב"ם בהלכות
 20 נזירות²¹ [בשעור הרמב"ם
 21 ליום זה] שמשוון הגיבור לא
 22 היה נזיר גמור, לפי כל גררי
 23 ההלכה, וכיצד היה דינו: היה
 24 אסור לשנות ביין ואסור
 25 בתגלחת, כמו כל נזיר ומתיר
 26 להטמא למתים אף שכל נזיר
 27 אסור להיטמא. ומשמעות הענין
 28 הוא, דאפשר ייתכן שתהיה
 29 מציאות של נזירות בלי אסור
 30 טמאה למתים אף שעל פי הלכה
 31 אסור זה הוא חלק מההגדרה של נזיר
 32 ולכאורה תמוה איך זה יתכן.
 33 ועל-פי הנ"ל מובן, כי עקר
 34 ענין הנזירות הוא אסור
 35 תגלחת הקשור עם שְׁעָרוֹת,
 36 כי השערות הם ענין הצמצום של
 37 האור הנעלה ששייך לנזירות, נזר
 38 אלוקי, וגם ענין אסור שתיית
 39 יין שנק' לזה, שהרי צריכה
 40 להיות זהירות מיוחדת מזה
 41 שלא יהיה אצלו הנזיר
 42 הענין שהיה אצל נזב
 43 ולכן הזהירות של הנזיר מיין

1 וצמצום והעלם והסתר כדי שימְשְׁכוּ האורות שלמעלה וירדו ויתגלו
 2 למטה. והפסק זה של האור האין-סוף העצמי, כדי שהארה ממנו
 3 תומשך למטה, נמשל לשְׁעָרוֹת¹⁷ שהם חלק מהאדם ויש בהם צמיחה
 4 מקטנות לגדלות אבל החיות שבהם היא מצומצמת ביותר. כי שְׁעָרוֹת
 5 האדם הרי הן ממותרי הקצה
 6 והשירים של המוחין, הינו
 7 שהמחין הם באפן נעלה כל-
 8 כף שאין הפלי של השערות
 9 יכול להכילם כי השערות הם כלי
 10 שקטן מהכיל את אור המוחין, אבל
 11 מכל-מקום כדי שיצמחו מזה
 12 משיירי המוחין שְׁעָרוֹת הרי זה
 13 על-ידי הפסק של הגלגלת
 14 הנמצאת בין המוח לשערות והמעבר
 15 של האור והחיות מהמוח אל השערות
 16 דרך הגולגלת הוא הפסק וצמצום של
 17 האור והחיות ומה שבא לשערות לאחר
 18 הפסק והצמצום הוא הארה מועטת,
 19 מוגבלת ומצומצמת שאותה השערות
 20 כן יכולות להכיל.
 21 וכן הוא למעלה באלוקות,
 22 שהמשכת האור האלוקי הנעלה
 23 "קדוש" העצמי מלמעלה למטה
 24 היא על-ידי צמצום ומיעוט
 25 האור, שעל-ידו על ידי הצמצום
 26 הראשון באור האין-סוף נעשה
 27 אחר-כך לאחר שאחרי הצמצום
 28 והסילוק של האור הבלתי-גבול חזר
 29 והאיר אור מצומצם, כמבואר בקבלה
 30 וחסידות, נעשה אור הקו אור מועט
 31 כמו קו דק שהוא קו קצר מוגבל
 32 ומצמצם¹⁸ שיש בו רק הארה
 33 מועטת מהאין-סוף.
 34 ובזה על פי המבואר לעיל אודות
 35 המשכת בחינת "קדוש" והמשכת
 36 בחינת "קדוש" יובן מה שכתוב
 37 בנזיר "קדש יהיה, גדל פרע
 38 ולא יספר את שער ראשו"¹⁹,
 39 שענין הקדשה שנק' לענין
 40 השְׁעָרוֹת. כי המשכת
 41 הקדשה העליונה שלמעלה,
 42 בחינת "קדוש" העצמי שהיא
 43 למעלה מכל הענינים, מצד עצמה היא למעלה מהתגלות בעולמות

(17) לקו"ת שם לא, ד. (18) ע"ח שער עגולים ויורש ענף ב'. (19) בהבא לקמן - ראה לקו"ת שם ואילך. (20) נשא ו, ז. (21) פ"ג הי"ג.

ביאור בדרך אפשר

ביאור בדרך אפשר

1 היא באפן מיוחד, כמו שפכת הרמב"ם²² אמרו חכמים²³
2 שהגזיר צריך לגדור את עצמו שלא יבוא לשתיית יין עד כדי כך שאפילו
3 סביב לפנים לא יקרב, אלא ילך בדרך אחרת, רחוקה מהכרם שיש בו
4 ענבים מה-שאיין-פן עננין הנזירות מטמאה אין זה שיף
5 לעצם עננין הנזירות, אלא זהו
6 דבר נוסף ודרגה נוספת ולכן
7 יכולה להיות נזירות ללא איסור
8 טומאה. ועוד זאת, שגם אסור
9 שתיית יין הוא שיף לאיזה
10 שעור כמות מסוימת של יין,
11 מה-שאיין-פן בעננין אסור
12 תגלחת השערות של הנזיר הרי
13 אסור לגלח אפילו שערה
14 אחת. וטעם הדבר שבנויר יש
15 דגש מיוחד על איסור תספורת
16 השערות יותר מאשר הוזהירות בשתיית
17 יין ובאיסור טומאה, מוכן על-פי
18 הנ"ל, כי כל עננין הנזירות
19 שיף לגדול השערות, שזה
20 המושג 'שערות' מרמז על
21 המשכה נעלית ביותר שמצד
22 עצמה היא למעלה מגילוי ומכל מקום
23 אפשר לגרום שכן תגלה ותהיה
24 המשכה הנמשכת מלמעלה למטה
25 על-ידי צמצום כו'.
26 אמנם מפנין שעבודת האדם
27 צריכה להיות בבחינה
28 חפשית של האדם עצמו, כמו
29 שכתוב²⁴ בתורה שהקדוש-ברוך-
30 הוא נותן בפני האדם שתי דרכים
31 והציווי הוא ובחירת בחיים, לכן
32 הרי כשם שישנו עננין שערות
33 הנזיר שהוא המשכת קדשה
34 נעלית ביותר, על-דרך-זה
35 ישנו בצד של היפך הקדושה עננין
36 "שער באשה ערוה"²⁵,
37 שלכן אסור שיהיה גלוי
38 השערות של האשה, כי אפשר
39 ייתכן שימשך מזה יניקה תוספת
40 חיות לחיצונים²⁶ הכוחות שמחוץ
41 לגבול הקדושה. ואדרבה, דווקא
42 מפנין שהמשכה שאחרי
43 הצמצום באה בשערות, כמבואר לעיל, היא ממקום עליון ביותר, מסירת-נפש שיהודי מוכן למסור את חייו על האמונה בה. והרי מבאר

(22 שם פ"ה ה"י. 23 שבת יג, א. וש"נ. 24 נצבים ל, יט. 25 ברכות כד, א. 26 לקו"ת שם לב, א. 27 מצות תגלחת מצורע (קד, ב ואילך). 28 ראה מו"נ ח"א פ"ח. 29 סנהדרין עד, ב. רמב"ם הל' יסוה"ת רפ"ה.

ביאור בדרך אפשר

ביאור בדרך אפשר

1 בתניא³⁰ שעסק התורה והמצוות בכלל הוא ענין מסירת-
 2 נפש ממש וזה לשונו: 'ועסק התורה והמצוות והתפילה הוא גם כן ענין
 3 מסירת נפש ממש כמו בצאתה מן הגוף במלאות לה שבעים שנה שאינה
 4 מהרהרת בצרכי הגוף אלא מחשבתה מיוחדת ומלוכשת באותיות התורה
 5 והתפילה ...'. ונמצא שפוללות
 6 ענין המשכת הקדשה בתוך
 7 בני ישראל, הוא על-ידי
 8 פוללות עסק התורה ומצוות
 9 ולא רק במסירת נפש על קידוש ה'
 10 כפשוטו.
 11 וזהו גם מה שאומרים
 12 במשנה³¹ שנוהגים לומר לאחרי
 13 למוד 'פרקי אבות': רצה
 14 הקב"ה לזכות את ישראל,
 15 לפיכך הרבה להם תורה ומצוות,
 16 וש לפיכך הרבה להם תורה
 17 ומצוות. ויש לפרש את דברי המשנה
 18 שעל-ידי רבוי התורה ומצוות
 19 נעשה "לזכות את ישראל",
 20 הזכוף העידון והברור הפרדת
 21 הטוב מהרע והעלאתו לקדושה באפן
 22 נעלה ביותר והרי זה בדומה
 23 לאמור לעיל שעל-ידי תורה ומצוות
 24 ממשכים למטה את הקדושה העליונה
 25 ומקיימים את החייו ונקדשתו.
 26 וענין זה של המשכת הקדושה
 27 בעולם שיף לכל ישראל,
 28 פמבאר בתניא³² שגם קל
 29 שבקלים ומי שמלא מצוות
 30 פרמון³³ כדברי חכמינו ז"ל בגמרא
 31 "אמר ריש לקיש, אין אור [אש] של
 32 גיהנם שולטת בפושעי ישראל קל-
 33 וחומר מזובת הזהב, מה מזובת הזהב
 34 שאין עליו אלא כעובי דינר זהב, כמה
 35 שנים אין האור שולט בו, פושעי
 36 ישראל שמלאין מצוות כרימון, דכתיב
 37 כפלח הרמון רקתך, אל תקרי רקתך
 38 אלא רקנין שבך, על אחת כמה וכמה"
 39 הרי הוא מוסר נפשו על
 40 קדוש השם. ויש לומר שעל-
 41 ידיה ש"מלא מצוות פרמון" הרי כדברי חכמינו ז"ל על כך שרבי
 42 מאיר למד תורה מאלישע בן אבויה "תוכו (של הרמון) אכל -
 43 קלפתו זרק"³⁴, הינו זריקת ה'קליפה', המכסה על הפרי, פירושו

שמבטל את הלבושים המכסים על תוכו ופנימיותו, שזהו
 הסרת הלבושים המכסים היא במסירת-נפש שלו, הרי זה מביא
 להמשכת הקדושה מלמעלה גם-כן באפן פזה שהוא
 בבחינת "קלפתו זרק", בלי שום לבושים, ללא כל כיוו
 והעלם, כמו שכתוב על גילוי האלקות
 שיהיה לעתיד לבוא, בימות המשיח
 "ולא יכנה ולא יסתתר עוד
 מוידו והיו עיניו רואות את
 מוידו"³⁵, "כי כלם ידעו
 אותי"³⁶, ידיעת ה' בקרב כל
 הנבראים תהיה עד כדי כך שהיש
 האמתי הקדוש-ברוך הוא והיש
 הנברא המציאות הגשמית הם
 'פולא חד', הכל אחד, מציאות
 אחת, כי כל המציאות חדוה
 באלוקות, פמבאר ב'באורי
 הדהר'³⁷ לאדמו"ר האמצעי, וזה
 לשונו: "... כשממשך אלקות
 בתפילתו כשאומר ברוך אתה ה' פירוש
 שיתגלה בחינת הוי' בזה העולם כידוע
 בבחינת יש ודבר מה דוקא כו' הרי
 נעשה מהיש הנפרד יש האמיתי והיינו
 התגלות הוי' בהניצוץ האלוקי מכוח
 הפועל ... וכמו כן יהי' כללות גילוי
 אלקות בכללות נשמות ישראל בזה
 העולם לעתיד-לבוא, דכתיב וראו כל
 בשר כו' ... מפני שבמחשבה ב' הדעות
 שוין ויכול להיות היש האמיתי אין כו'
 והיש הנפרד יש אמיתי כו' כי קמי'
 כחשיכה כאורה...".
 ועל-ידי העסק עבודת ה' בכל
 ענינים אלו, של המשכת אלקות
 מלמעלה למטה בכל האופנים
 המבוארים לעיל, פמבאר ב'דרושי
 מאמרי החסידות של רבותינו
 נשיאינו, פמבאר ב'לקוטי
 תורה' שם, במאמר הנזכר על
 הפסוק ונקדשתו, ב'דרוש ארוף
 עם פמה סעיפים ועם
 באורים וכו', ואחר-כך בדורות הבאים אחרי דורו של אדמו"ר הזקן,
 יש בענין זה עוד באורים מרבותינו נשיאינו³⁸ שכלם
 מיסדים על דרוש זה, ולמעלה יותר, שכלם מיסדים על

(30) פמ"א (נח, א). (31) מכות ספ"ג. (32) פי"ח. (33) חגיגה בסופה. (34) שם טו, ב. (35) ישע"י ל, כ. וראה תניא פל"ו. (36) ירמי'
 לא, לג. (37) לאדהאמ"צ - בשלח מג, ג. (38) ראה מאמרי אדהאמ"צ פרשתנו (ויקרא ח"ב) ע' תרפא ואילך. אוה"ת פרשתנו
 (ויקרא ח"ג) ע' תתכט ואילך. סהמ"צ להצ"צ קנג, ב ואילך. ועוד.

ונקדשתי בתוך בני ישראל גו'

ביאור בדרך אפשר

9 עומדים לאחרי הכִּטְחַת נְשִׂיא
 10 דורנו "לאֲלֹתֶר מִיד
 11 לְגֵאֲלֶה"³⁹, וְשִׁכְּרָה נִגְמָר
 12 צְחִיצוּת פְּתוּרֵי הַלְבוּשִׁים⁴⁰
 13 הַבְּגָדִים הַמִּיּוֹחֵדִים שְׁלֹבְשִׁים
 14 לְקַבֵּל פְּנֵי מְשִׁיחַ צְדָקְנוּ, וְכָל
 15 זֶה יְהִיָּה בְּמַהְרָה בְּיָמֵינוּ
 16 מִמֶּשׁ.

1 הַפְּסוּק בַּתּוֹרָה-שִׁבְכָתָב
 2 "וְנִקְדְּשִׁיתִי בְּתוֹךְ בְּנֵי
 3 יִשְׂרָאֵל", זֹכִים בְּקִרְבֵּי מִמֶּשׁ לְקִיּוֹם עֲנִין "וְלֹא
 4 יִכְנֶנּוּ עוֹד מוֹרִיף", וּבִפְרָט שִׁכְּרָה עוֹמְדִים לְאֲחֵרֵי
 5 הַכִּטְחַת נְשִׂיא דוֹרְנוּ "לְאֲלֹתֶר לְגֵאֲלֶה"³⁹, וְשִׁכְּרָה
 6 נִגְמָר צְחִיצוּת פְּתוּרֵי הַלְבוּשִׁים⁴⁰ שְׁלֹבְשִׁים
 7 לְקַבֵּל פְּנֵי מְשִׁיחַ צְדָקְנוּ, וְכָל זֶה יְהִיָּה בְּמַהְרָה
 8 כְּנוֹכַח לְעִיל, וּבִפְרָט שִׁכְּרָה

(39) "קול קורא" ב"הקריאה והקדושה" תש"א-תש"ב. 40) ראה שיחת שמה"ת תרפ"ט.

המשך ביאור למס' זבחים ליום שלישי עמ' ב

38 מקשה הגמרא: בִּתְנָא נְמוּ מִיפְצֵל - הלא גם גבעולי הפשתן
 39 כשכותשים אותם קודם טויתם, כל גבעול נחלק לכמה חוטים.
 40 משיבה הגמרא: עַל יְדֵי לְקוּתָא מִיפְצֵל - גבעולי הפשתן אינם
 מתחלקים מעצמם, רק על ידי הכאה בעץ וכדומה, מה שאין כן
 בצמר השערות מתחלקות מעצמם בעודם על גבי הבהמה. ולכן
 בהכרח שכוונת הכתוב 'בד' לפשתן.
 מקור אחר ש'בד' האמור בבגדי כהונה היינו פשתן: רַבִּינָא אָמַר,
 מְהֵבָא יֵשׁ לְלַמּוּד הַדְּבַר, שְׁנֵאמַר לְעִנִּין הַכְּהֻנִּים בַּעֲבוּדָתָם (יחזקאל
 מד יח), 'פֹּאֲרֵי פְּשִׁתִּים יְהִיוּ עַל רֵאשִׁים וּמְכַנְסֵי פְּשִׁתִּים יְהִיוּ עַל
 מְתַנְיָהֶם, לֹא יִחְגְּרוּ בְּיַעַץ', והרי לענין המכנסים נאמר בתורה (ויקרא
 א' 1) 'וּמְכַנְסֵי בִד', ובנביא נאמר שהמכנסים היו מפשתן, הרי ש'בד'
 היינו פשתן.
 מקשה הגמרא: אָמַר לִיה רַב אֲשֵׁי לְרַבִּינָא, לדברך שהמקור הוא
 רק בדברי יחזקאל, קשה, וְהָא עַד דִּאֲתָא יְחֻזְקָאֵל מְנַלְן - עד שבא
 יחזקאל ולימד זאת, מהיכן למדנו דין זה.
 רבינא משיב לרב אשי בקושיא: וְלִשְׁמַעְיָה - ולשיטתך שמקשה
 אתה כן, יש לך להקשות גם, הָא דְאָמַר רַב חֲסִדָּא (הלל כב),
 דְּבַר זֶה שֶׁעַר פְּסוּל לְעַבּוּדָה בַּמִּקְדָּשׁ, מִתּוֹרַת מֹשֶׁה רַבִּינָא לֹא
 לְמַדְנָהּ, שאינו מפורש בתורה, אמנם מְדַבְּרֵי הַנְּבִיאִי יְחֻזְקָאֵל בְּן
 בְּוִי לְמַדְנָהּ אוֹתוֹ, שְׁנֵאמַר (יחזקאל מד ט) 'כִּהֵּן אָמַר ה' אֱלֹהִים כֹּל
 בֶּן נֶכֶד עָרַל לֵב וְעָרַל בֶּשֶׂר לֹא יָבֵא אֶל מִקְדָּשִׁי (לְשִׁרְתִּנִּי), וְיֵבֶן
 נֶכֶד עָרַל לֵב' הוא כהן מומר, ו'ערל בשר' הוא כהן שאינו
 מהול, הרי שכהן ערל אסור בעבודה. וגם כאן יש לשאול, וכי
 עַד שָׁבָא יְחֻזְקָאֵל וְלִימַד זֹאת מְנַלְן, אֲלֵא גְמָרָא גְמִירֵי לָהּ - נתקבל
 דין זה הלכה למשה מסיני, וְאֵתָא יְחֻזְקָאֵל וְאֶפְסְמְכִיָּה אֶקְרָא -
 ובא יחזקאל וכתב דין זה בפסוק, הָבָא נְמוּ בַעֲנִינֵינוּ, גְמָרָא גְמִירֵי
 לָהּ כּו' ש'בד' האמור בבגדי הכהונה היינו פשתן, ובא יחזקאל
 וכתב זאת בפסוק.
 אגב שהביא רבינא את הפסוק ביחזקאל מבארת הגמרא את סיוע
 הפסוק. מבררת הגמרא: מֵאֵי לֹא יִחְגְּרוּ בְּיַעַץ, משיבה הגמרא: אָמַר
 אֲפִי, כוונת הכתוב שלא יִחְגְּרוּ הַכְּהֻנִּים את האבנט בעת עבודתם
 בְּמִקְוֵי שְׁמוּעִין - במקום שהבשר נכפל על הבשר ומחמת כן מויע
 שם האדם. בְּתַנְיָא, בְּשֵׁחָם חוֹגְרִין את האבנט, אֵין חוֹגְרִין אוֹתוֹ לֹא
 לְמִשְׁחָה מְתַנְיָהּ, ששומן הבטן נכפל על עצם המתונים וגורם
 לזיעה, וְלֹא לְמַעַלָּה מֵאֲצִילֵיהֶן - למעלה מכנגד המרפק, שהידיים
 מונחות תמיד על מקום זה, וגורמות לזיעה, אֲלֵא

1 ב. 'בד', שִׁיְהוּ חֲרָשִׁים, כפי שהיה הפשתן בעת עשיית הבגדים.
 2 ג. 'בד', שִׁיְהוּ חוֹטִים שֶׁמִּמֶּנּוּ עוֹשִׂים הַבְּגָדִים שְׁוֹרִים - שכל חוט
 3 עשוי מכמה חוטים השוורים יחדיו.
 4 ד. 'בד', שִׁיְהוּ חוֹטֵן כְּפֹּל שִׁשָּׁה - שכל אחד מהחוטים שממנו
 5 עשויים הבגדים יהיה מורכב משהו חוטים שוורים יחדיו.
 6 ה. 'בד', שִׁלָּא יִלְבַּשׁ בְּגַד שֶׁל חוֹל עִמְהֵן בעת העבודה, ש'בד'
 7 משמעותו לשון 'לבד', והיינו שילבש הכהן בגדים אלו לבדם.
 8 מקשה הגמרא: אָמַר לִיה אֲבִי רַב יוֹסֵף, בְּשִׁלְמָא מה שדרשה
 9 הברייתא מתיבת 'בד' שִׁיְהוּ הַבְּגָדִים שֶׁל בּוּיָן, הָא קָא מְשַׁמַּע לָן בּוּיָן
 10 אֵין מוֹדֵי אַחֲרֵינָא לֹא - שהיה הבגדים עשויים דווקא מבוץ (פשתן)
 11 ולא מדבר אחר, ואין לנו סתירה לכך. אֲלֵא מַה שֶׁדְּרָשָׁה 'בד' שִׁיְהוּ
 12 חֲרָשִׁים' קשה, וכי חֲרָשִׁים אֵין - כשרים הם, שִׁמְהֵן לֹא, וְהִתְנַיָּא
 13 בברייתא שהובאה לעיל (ע"א) בגדי כהונה מִשְׁוֹחֲקִין בְּשָׂרִים.
 14 רב יוסף משיב לאבי בקושיא: אָמַר לִיה, וְלִישְׁמַעְיָה - לשיטתך
 15 שהבנת שכוונת הברייתא לדרוש את כל הדינים ממשמעות תיבת
 16 'בד', ולכן כולם מעכבים העבודה, והלא אם כן יש לך להקשות
 17 גם איך דרשה הברייתא 'בד', שִׁיְהוּ חוֹטֵן כְּפֹּל שִׁשָּׁה, והלא לא די
 18 שאין שום משמעות בתיבת 'בד' לכך, אלא אדרבה, 'בד' חָדָּה
 19 לְחֻזִּיתָא מְשַׁמַּע - 'בד' משמעותו לשון יחיד, והיינו שכל חוט יהיה
 20 יחיד ולא שזור מכמה חוטים. אֲלֵא בַּהֲכַרְחָה רַבִּי קָאֲמַר הַתְּנָא,
 21 בְּגָדִים שְׁנֵאמַר בְּהוֹן 'בד', צְרִיכִין שִׁיְהוּ שֶׁל בּוּיָן, וְשִׁיְהוּ חֲרָשִׁים,
 22 וְשׁוֹרִין, וְשִׁיְהוּ חוֹטֵן כְּפֹּל שִׁשָּׁה, וְיֵשׁ מְהֵן - מדינים אלו, שנאמרו
 23 רק לְמַצְנָה לכתחילה, והיינו הדין שיהיו חרשים, שאינו נלמד
 24 ממשמעות הפסוק, אלא מצוה לכתחילה שיהיו בגדי הכהונה
 25 נאים, ולכן בדיעבד אין הדבר מעכב, וְיֵשׁ מְהֵן - מדינים אלו, והיינו
 26 שיהיו מבוץ, ושוורים, וחוטן כפול ששה, שנאמרו לְעַבְבַּת את
 27 העבודה, שאינה כשרה אלא בבגדים כאלו, כיון שדינים אלו
 28 נלמדים ממשמעות הפסוק.
 29 שנינו בברייתא ש'בד' היינו 'בוץ' שהוא פשתן, הגמרא מבארת
 30 מקור הדבר. מבררת הגמרא: מֵאֵי דְהָאֵי בְּתַנְיָא נ-פשתן הוא.
 31 משיבה הגמרא: אָמַר רַבִּי יוֹסֵף בְּרַבִּי תַנְיָא, 'בד' משמעותו דְּבַר
 32 הַעוֹלָה מִן תְּקִרְקַע בְּדָבָר - צמח הצומח ביחידות, והיינו פשתן
 33 שכל גרעין שזורעים יוצא ממנו גבעול אחד בלבד.
 34 מקשה הגמרא: אֵימָא שֶׁהַכוּוֹנָה לְעַמְרָא - צמר, שכל שער צומח
 35 ביחידות מהבהמה, ואין שתי שערות יוצאות מגומא אחת. משיבה
 36 הגמרא: עַמְרָא מִיפְצֵל - כל שער ושער מהצמר נחלק מאליו
 37 בעורו על גבי הבהמה לכמה שערות.